

KLETSKOEKIE STAN

Site en teksten © De Satiricus.nl, 16 oktober 2007

Ieder overeenkomst met een bestaand volk of leider of wat dan ook berust op toeval. Alleen de Kletskoekiestaners mogen zich aangesproken voelen, en Gerasimov Gerasimets, en Jojanneke.

I ONVERWACHTE KENNISMAKING MET DE KLETSKOEKIESTANERS

Het uitzicht op de wolken hing Jojanneke al een poos de keel uit. Uit verveling vroeg ze aan Dik, die naast haar zat, waar dat Kletskoekiestan nou lag.

Dik pakte zijn atlas en zei:

- Het is een klein landje tussen Stuggistan, Chocowakije en Tetrisistan.

- Zegt me niets.

- Foerfoelistan, zei Dik, ken je dat?

- Laat maar.

- Wil je niet de kaart van Foerfoelistan zien?

- Nee.

- Echt niet?

- Ik wil alleen Houdjekleppistan zien, zei Jojanneke.

Dik pakte onmiddellijk zijn atlas en begon te bladeren.

- Vreemd... een nieuw land?

- Ligt bij de baai van de rode tong, antwoordde Jojanneke, en de hoofdstad is Smoeldicht.

- Merkwaardig...

Na een poosje begreep Dik dat hij in de maling werd genomen. Hij werd niet boos want dat werd hij nooit. Hij klapte zijn atlas dicht en zei:

- Waarom gaan we eigenlijk die kant op?

- Dat heeft de juf toch al uitgelegd, zei Jojanneke.

- Heb ik dan gemist, zei hij beteuterd.

- Jij mist alles, jij zit alleen maar in die atlas te staren.

Dat ging juf Zwartmuts, die naast hen zat bij het gangpad, te ver.

- Je moet Dik niet zo plagen, Jojanneke, hij vindt gewoon andere dingen interessant dan jij en Ramon.

- Ach, Ramon, zei Jojanneke, ik was hem al helemaal vergeten, die kleine sukkel.

Ze keken alledrie naar een knulletje met stekelhaar dat aan de andere kant van het gangpad in een autoblaadje zat te lezen.

- Ik ben geen kleine sukkel, zei hij zonder op te kijken, maar een grote.

- Het bewijs, zei Jojanneke zuchtend.

- Geen ruzie, jongens, zei de juf. Ik zal het nog een keer uitleggen. We gaan naar Kletskoekiestan voor een uitwisselingsproject met een andere school. Leerlingen van die school komen naar Amersfoort. Ik kan niet zeggen dat ik blij ben dat ons groepje is uitgekozen om hierheen te gaan. Maar we moeten niet bang zijn.

- U bent volgens mij het bangst van ons allemaal, zei Jojanneke.

Juffrouw Zwartmuts zei na het slaken van een diepe zucht:

- Ik zeg alleen dat het potverdriedubbeltjes ons lot wel is dat uitgerekend wij erheen moeten.

- Dus u bent bang, zei Jojanneke.

Jojanneke is juf Zwartmuts' favoriete leerlinge maar soms kan ze het meisje wel wat doen. De juf draaide zich om naar Ramon en vroeg of hij niet iets wilde weten over Kletskoekiestan.

- Boeit me niet, juf, antwoordde Ramon.

- Die mensen verwachten interesse in hun cultuur, zei de juf.

- Boeit me niet juf.

- Ramon, cultuur, dat is...

- Verspilde moeite juf, zei Jojanneke. Ramon kent maar een cultuur: die van de auto.

- En die van wapens, voegde hij toe.

- Echt iets om trots op te zijn, zei Jojanneke.

- Doe niet zo verwaand, oelewapperes.

- Hoor ik daar meuneertje onnozelehannes?

Het gekibbel ging over en weer tot juf Zwartmuts riep:

- Jongens, jongens, kalm!

Het was stil totdat Jojanneke zei dat zij wel een vraag had: of daar pas oorlog was geweest.

- Al weer een tijd geleden, zei de juf. Toen hadden de Kletskoekiestaners oorlog met de Stuggistaners.

- Waarom?

- Schijnt iets met cactussen te maken te hebben. Dat kan ik mezelf nauwelijks voorstellen. Hoewel, voorstellen is maar een kwestie van je standpunt, hè, dat heb ik jullie wel eens ...

- En nu? onderbrak Jojanneke haar.

- Het is nu rustig, zei de juf.

- Hoe kan dat?

- Het leger heeft de slechte rebellen eronder gekregen.

- Volgens mij zijn Kletskoekiestaners helemaal geen agressor, zei Jojanneke, ze worden gerepresseerd door een groep machtswellustelingen, die...

- Hoe kom je aan die woorden?

- Hoor je op het journaal, juf.

- Moet je geen spelletjes spelen?

- Meisjes pakken de jongens zeker, zei Jojanneke, da's de wereld op zijn kop.

- Alsof ik daar op zit te wachten, meldde Ramon ongevraagd.

De kinderen zwegen en juffrouw Zwartmuts bette haar voorhoofd met een zakdoekje en vroeg zich af waarom zij uitgerekend met deze leerlingen naar dit land moest. Het lot was haar al nooit zo goed gezind geweest, vond ze. Een leuke man vinden had haar minder meegevallen dan ze vroeger had verwacht. Toen had ze eindelijk een man, maar vond hij haar vriendin leuker. Nu was ze weer alleen. Ze kon wel haar eigen gang gaan maar ze miste toch soms een schouder om tegenaan te vlijen. Ze had wel een mooie tuin maar een mooie tuin is toch wat anders dan een mooie man. Het was ook een duur huis en leraren kregen zo weinig betaald. Vandaar dat ze weinig overhield aan het einde van de maand.

Terwijl ze zo hard moest werken! Zoals nu weer deze akelige reis. Waarom mocht ze niet net als juffrouw Berkstra met Pim, Frits en Ida naar Vlaanderen?

Terwijl ze zo zat te mijmeren, vielen haar ogen ineens op een blikkerig ding in de handen van een man die door het gangpad liep. Haar gedachten vertelden haar: dat is een pistool. Die gedachte verwierp ze meteen.

Ramon maakte duidelijk dat ze het goed had gezien.

- Wow, een MMK 441! Mét automatische vergrendeling! Mag ik die vasthouden, juf?

Juf Zwartmuts keek alsof iemand haar op pauze had gedrukt. Toen begon het gegil.

- Laat haar ophouden! riep Ramon.

- Ja, laat haar dat doen, zei een passagier voor hen.

- Waar bemoei jij je mee? zei Jojanneke.

- Met dat gegil, zei de passagier voor hen, dat lijkt me duidelijk. Heeft zij geen volumeknop?

- En nieuwsgierige passagiers, zei Jojanneke, hebben die geen uitknop?

- Hoezo, zei de passagier voor hen, ik gil toch niet?

- Je zeurt wel, zei Jojanneke.

- Nou en?

- Da's nog erger want dat doet pijn aan je hasses.

Hun gekibbel werd onderbroken door een schreeuw. Die kwam van de man met het wapen (en een pantykous over zijn hoofd). Hij brulde door het toestel:

- Dit is een kaping!

- Hoort die sirene er ook bij? vroeg een passagier.

- Zwijg! riep de kaper met het wapen (en een pantykous over zijn hoofd). Deze kaping wordt verzorgd door het Kletskoekiestaanse bevrijdingsfront!

Achter hem stonden nog twee andere mannen met wapens (en pantykousen over hun hoofd). Passagiers slaakten gilletjes of zeiden 'tjongejonge'. Ramon

legde zijn autoblaadje weg en keek bewonderend naar de kapers. Dik begon te knagen op de kaft van zijn atlas.

- Ik vind het eng, mompelde hij.

- Niks eng, zei Jojanneke, gewoon sufferds met wapens. Belangrijker is de vraag hoe het met onze juf is.

De juf hield op met gillen. Ze was bleek, haar hoofd hing scheef en haar tong hing uit haar mond.

- Flauw gevallen, zei Ramon.

- Beter dan gillen, oordeelde de passagier voor hen.

- Als je niet oppast, zei Jojanneke, draai ik je vel van je been zo dat jij gaat gillen.

De hoofdkaper kwam op het geroezemoes af.

- Ik riep al dat iedereen stil moet zijn!

- Daar hou je jezelf ook niet aan, antwoordde Jojanneke.

- Ik ben de kaper!

- Prima dat je kaapt hoor, zei Jojanneke, maar onze juf ligt bewusteloos door jullie gesjouw met pistolen.

- Hoe durf je zo brutaal te zijn?

- Ten eerste, zei Jojanneke, lijkt het mij onzin dat ik hier brutaal zou zijn. Wie loopt hier met wapens te zwaaien? Ten tweede, je schiet niet in het vliegtuig. Daar komen brokken van, met luchtdruk en zo.

- Daar heeft ze een punt, zei een van de andere kapers.

- Geen dom grietje inderdaad, gaf de hoofdkaper toe.

Zelfs de passagier voor hen mompelde 'slim grietje'.

Na even op zijn achterhoofd gekrabbeld te hebben, liep de hoofdkaper met een andere kaper naar de cockpit.

Juf Zwartmuts kwam weer bij.

- W... wat is er gebeurd? zei ze.

- Oh, gaaf juf, zei Ramon, we zijn gekaapt door drie mannen met MMK's 441!

En toen zei Jojanneke dat ze stom waren en...

Haar hoofd viel weer zijwaarts. Ook haar tong nam zijn oude plek weer in.

Even was er stilte maar die werd bruusk doorbroken toen de kapers terugkwamen in het passagiersdeel en de hoofdkaper schreeuwde:

- We vliegen naar het Al Broes-vliegveld!
- Dat is in het gebied van de rebellen! riep een passagier.
- Nou en? Wij zijn ook rebellen. Zijn wij zulke barbaren?
- Ja! riep iedereen.
- Zwijg allemaal!

Men zweeg, totdat – wie anders – Jozanneke haar mond open deed.

- Die panty's van jullie staan stom.

De hoofdkaper brulde vlak voor haar gezicht:

- Wat?!
- En je gaat er blijkbaar ook slechter door horen.
- Hou je snater, jij, riep de hoofdkaper.
- Jij bent begonnen met het zwaaien met die wapens, zei Jozanneke.
- En toen begon die vrouw met gillen, zei de passagier voor hen oplettend.
- En jij met zeuren, zei Jozanneke.
- Zwijg! brulde de hoofdkaper.
- Dat vind ik nou ook, zei Jozanneke, de man voor ons dan.
- Jij! zei de man voor hen.
- Ik? zei Jozanneke. Maar ik zeg toch niets?

Ze liet een kleine stilte vallen om te bewijzen dat ze niets zei.

- Zwijg! Zwijg! Zwijg!

De hoofdkaper ging voor in het toestel zitten smiespelen met zijn medekapers. Passagiers gingen onderling zitten smiespelen. Jozanneke smiespelde af en toe beledigingen heen en weer met de passagier voor hen. Zo verliep de rest van de vlucht heel smiespelend.

Het vliegtuig landde met een smak op vliegveld Al Broes. De remmen snerpten. Het toestel kwam langzaam tot stilstand.

Ineens draaide iedereen zich om in het toestel en keek de drie leerlingen en de juf doordringend aan. De kapers kwamen erbij staan en keken hen ook doordringend aan.

Dik werkte een paar pagina's Azië naar binnen.

Jojanneke zei niets.

Ramon mompelde: 'Wat een ontzettend gaaf schoolreisje!'

Juf Zwartmuts viel flauw.

En ineens barsten alle inzittenden van het vliegtuig in schaterlachen uit. Ze schaterden vanuit het diepste van hun wezen, ze brulden, ze gilden. De hoofdkaper trok de panty van zijn hoofd en zei grinnikend:

- Wij zijn Kletskoekiestaners! We willen jullie geen kwaad doen. We houden alleen van grapjes maken. Dit was ook een grap! Welkom in Kletskoekiestan!

- Een grap? zei Jojanneke ongelovig.

De passagiers en de kapers knikten. Zelfs de passagier voor hen.

Verward verlieten de drie kinderen en de juf het toestel. De rest volgde. De meeste passagiers hadden moeite met de trap aflopen omdat ze zo hard aan het schateren waren.

II GEKWEBBEL MET EEN GLAASJE RANJABIER

De drie kinderen en de juf liepen met de kapers mee naar een hangar op het vliegveld. Dat was een groot grijs gebouw met een bolle overkapping. Eromheen stonden bossen en een paar vliegtuigen te verroesten. Dit werd gepresenteerd als het hoofdkwartier van de Kletskoekiestaanse rebellen.

In de hangar was het een rommeltje van stoelen, tafels, landkaarten, boeken en sjoelbakken.

De neppassagiers bleken rebellen soldaten en gingen aan de zijanten van de hangar zitten kaarten of uitrusten. Er werd veel gegaapt. Een enkeling grinnikte nog om de grap van de kaping.

Juf Zwartmuts ging op een bankje liggen want ze was niet lekker geworden van al dat flauw vallen.

De drie kinderen en de nepkapers namen plaats rondom een grote tafel in het midden van de hangar.

Ze kregen de lokale drank voorgeschoteld. Dat leek op bier. Toen Dik zei dat hij geen bier mocht drinken van zijn moeder, zei de ex-hoofdkaper dat hier alles mocht. Dik proefde voorzichtig. Het was ranja met een schuimkraagje.

Het was tijd voor iedereen om zich voor te stellen. De kinderen en de juf deden dat eerst. Toen de rebellen. De ex-hoofdkaper heette Vasilij. Hij wees naar de andere twee kapers, die Doftojefki en Toejstoel heetten. Gedrieën waren ze de leiding van de Kletskoekiestaanse rebellen. Dat was niet zo heel bijzonder, lichtte Vasilij toe. Ieder jaar werden de drie leiders via een loting aangewezen want Kletskoekiestaners meenden dat iedereen kon leidinggeven. Dit jaar waren zij toevallig aan de beurt.

Jojanneke was meteen weg van deze Vasilij. Hij had een slank gezicht, een rank lichaam, en leek niet eens te weten dat hij knap was. Hij dronk zijn glas met een pink in de lucht gestoken. Dat verraste haar. Bij rebellen had ze schurken voorgesteld die hun glazen opaten (en die dan vermoedelijk om de haverklap naar het ziekenhuis moesten).

- Waarom hebben jullie ons gekaapt? opende ze het gesprek.

- Wij hebben jullie gekaapt, omdat wij aandacht willen voor onze situatie, zei Vasilij. Wij worden bezet door de grote legermacht van dictator Gerasimov Gerasimets. Hij wil niets weten van onze eeuwenoude vrolijke cultuur. Alles draait om hem. Ons volk heeft geen rechten. Daarom zijn we in verzet gegaan

want iedereen wil altijd rechten hebben. Dat verzet leiden we vanuit dit vliegveld.

- Wat kunnen wij doen? vroeg Jojanneke.

- Wij denken, zei Doftojefki, dat u ons misschien kunt helpen, en daarom hebben wij u een beetje ontvoerd.

- Da's raar, zei Toejstoel, je ontvoert iemand helemaal of niet.

- Of je moet degene door midden snijden, sprak Vasilij peinzend, en de ene helft laten staan.

- Je kunt beter zeggen, zei Toejstoel, we hebben u bijna ontvoerd.

- Dan is het mislukt, zei Doftojefki.

Vasilij zei:

- Het was een ontvoering die veranderde in een lift geven.

De drie gaven elkaar hi-fives. Ze hoorden meisjesvingers op het tafelblad trommelen en werden weer stil.

- Kan iemand nog vertellen wat onze rol is? vroeg het meisje bij wie de trommelende meisjesvingers hoorden.

Vasilij zei:

- Wij hopen dat jij de dictator kunt weg krijgen.

- Ik ben maar een klein meisje... stamelde ze.

- Mevrouw Jojanneke... zei Vasilij smekend.

- Gewoon Jojanneke alsjeblieft, zei ze.

- Mevrouw Gewone Jojanneke alsjeblieft... zei Vasilij smekend.

- Nee, sufferd, zei Toejstoel, zonder gewoon.

- En ook zonder alsjeblieft, zei Doftojefki.

- Maar wel met een naam, zei Jojanneke.

- Ik moet het toch vriendelijk vragen? vroeg Vasilij.

- Kunnen we haar niet beter een codenaam geven, vroeg Doftojefki, zoals

FF4343TT.ki?

Vasilij en Toejstoel vroegen tegelijkertijd:

- Hoezo punt kl?
- Een internetnaam, zei Doftojefki.
- We hebben hier geen internet, zei Vasilij.
- Niet eens computers, merkte Ramon op.
- Dat maakt de codenaam alleen maar geloofwaardiger, zei Doftojefki.

Daar dachten ze over na. Ze werden uit hun overpeinzing gerukt toen ze dezelfde meisjeshand als eerst weer op de tafel hoorde trommelen.

- Wat... willen... jullie... ons... vragen...? zei Jojanneke.
- Wil je onze legerleider worden? zei Vasilij.
- Leuk! zei Ramon.
- Ga met je autootjes spelen, zei Jojanneke, oorlog is niet iets voor jongens.

Schoorvoetend verliet Ramon de hangar. Dik liep schoorvoetend met hem mee. Schoorliggend in het zonnetje dook Ramon in zijn autoblaadje en Dik in zijn atlas.

Her en der in de hangar werd gelachen door de kaartende soldaten. In de hoek waren een paar soldaten aan het sjoelen. Kaatsjikk, kaatsjikk... klonken de ketsende stenen. Wie had ooit gedacht dat sjoelen in deze contreien populair zou zijn?

Nieuw ranjabier werd geserveerd. De vier klonken hun glazen en daarna sipten ze ervan.

- Hebben jullie al plannen? vroeg Jojanneke.
- Ja, zei Vasilij. Dictator Gerasimov Gerasimets heeft een generaal, Igor Oreganov, een zeer kundig man. Hij weet zich alleen geen raad met vrouwen.

Nauwelijks verstaanbaar vervolgde hij:

- Ons plan is dus dat jij de macht van zijn kamp overneemt.

De drie leiders begonnen alledrie tegelijkertijd vals een stuk van het Kletskoekiestaanse volkslied te neuriën terwijl ze staarden naar de tl-buizen in de hangar, waar vliegen en motten kopstootjes tegen gaven.

- Hallóóó! zei Jojanneke.

Ze hielden op met neuriën en keken haar aan.

- Ik ben nog geen twee uur op deze bodem, zei ze, en ik moet mijn leven wagen voor jullie!

Toejstoel zei:

- Daar heeft ze wel een punt. Hoe zit dat precies, Vasilij?

- Het zit zo, zei Vasilij, ons legertje is kansloos tegen Gerasimov Gerasimets. De enige zwakke plek is die generaal. Ons enige geheime wapen ben jij want jij durft heel veel.

Ze keken het meisje aan. Dat was aan het peinzen geslagen. Toen ze daarmee klaar was, zei ze:

- Goed, dood gaan we toch allemaal wel, ik doe het.

De drie kapers brulden het uit, daarna alle soldaten in de hangar, daarna begonnen de honden te blaffen, daarna de vogeltjes te tsjilpen, daarna de bladeren van de bomen te ritselen.

Daarna keerde de rust terug, Vasilij trakteeerde op een rondje ranjabier en zei:

- Geen zorgen, we zorgen voor goede steun.

- Mag ik die zelf uitkiezen? vroeg Jojanneke.

- Natuurlijk!

- Dan kies ik jou.

- Mij? zei Vasilij verbaasd.

- Ja jou.

- Hmm... het gedeelte dat mij eist, is wel duidelijk, dat ben jij, maar dat gedeelte dat over mij gaat, begrijp ik nog niet helemaal.

Jojanneke zweeg.

- Nou goed, zei Vasilij schouderophalend, als jij het wilt.

Jojanneke en Vasilij vertrokken. Ze werden door iedereen uitgezwaaid. Juf Zwartmuts was niet krachtig genoeg om zich tegen het plan te verzetten,

bovendien wist ze uit ervaring dat dat toch kansloos was, met een meisje als Jojanneke.

Doodstil waren de naaldbossen waar de twee doorheen liepen. Het rook naar kerst. Hier en daar tsjilpte een vogel, kraakte een tak. Tweemaal sprong een eekhoorn voor hen langs. Het pad was lang en rechtdoor en saai.

Jojanneke raakte vermoeid en ze zei dat ook.

- Oké, zei hij, dan draag ik je wel.

Jojanneke kon haar doorgaans zo pientere brein wel een klap geven. Waarom was ze hier niet eerder op gekomen? Ze klom op zijn rug. Hij zwoegde voorwaarts. Ineens besepte ze dat hij nu de pukkel op haar voorhoofd goed kon zien.

- Vasilij, heb je last van die pukkel?

- Je moet echt bovennatuurlijke krachten bezitten, zei hij. Hij zit bij mijn dijbeen en doet vaak pijn.

- Ik bedoel die ene op mijn voorhoofd.

Hij stopte met lopen en keek langs zijn schouder in haar gezicht. Zij staarde bedwelmd terug in de zijne. Hij liep door, kreunend.

- Ik loop voor gek, zei ze, zeg het maar.

Hij wiste zweet van zijn voorhoofd aan zijn mouw.

- Voorlopig ben ik de enige die loopt.

- Wees nou eerlijk!

- Alsjeblieft, zei Vasilij smekend, je ziet er hartstikke goed uit!

Mozarts deuntjes noch de allerlekkerste Belgische chocolade hadden tegen deze woorden opgekund. Ze sloot haar ogen en liet zich hangen tegen Vasilij's schouders. Dat was zo prettig dat ze in slaap viel.

Na een poos werd ze wakker omdat Vasilij haar op de grond zette.

- We zijn er, zei hij puffend. Achter deze bosrand is het legerkamp.

Ze wreef in haar ogen. Ze zag inderdaad een bosrand. Vasilij keek ongemakkelijk om zich heen en zei ten slotte:

- Nou eh, ik moet maar es gaan.

- Laat je mij alleen?

- Ik heb toch beloofd om je te helpen.

- Ik bedoel eh...

Ja, dacht ze bij zichzelf, wat bedoelde ze eigenlijk? Ze voelde zich raar, onvast. Ze zei tegen zichzelf dat ze niet zo gek moest doen. Toen deed ze niet zo gek meer. Ze stonden zo een beetje onnozel naast elkaar totdat Jojanneke zei:

- Goed, ik ga die generaal gek maken.

- Kijk je wel uit? zei Vasilij.

- Ik ben alleen bang dat de pukkel op mijn neus groter wordt of dat de hemel op mijn hoofd valt, zei Jojanneke plechtig.

Vasilij bekeek haar alsof ze gek was geworden. Hij besloot er niet over te piekeren en zei dat hij nu echt ging. Ze vroeg of hij niet nog zijn veters moest strikken. Hij staaarde naar zijn schoenen. Zijn veters waren niet eens naar Kletskoekiestaans gebruik aan elkaar gebonden.

- Ga maar, zei ze zachtjes.

Ze keek hem lang na toen hij vertrokken was. Haar gedagdream verbaasde zichzelf. Ze kon zich niet herinneren dat ze ooit een jongen zo leuk had gevonden. Daar was wel eens Joep geweest, de knikkerbink. Hij wist niet wat een Ocelot was. Een beetje persoon kent alle roofkatten uit zijn hoofd. Dat ze die zelf pas wist na het lezen van een boekje maakte niet uit.

Ze wilde hem achterna rennen en de liefde verklaren. (Ze vroeg zich ineens af hoe: een papiertje geven met het woord Liefde? Heel driftig knipogen? Op zijn tenen gaan staan?)

Ze bedacht zich dat ze meer indruk op hem zou maken door de strijd aan te gaan en wendde zich naar de bosrand.

Bij het legerkamp nam ze niet de moeite om op ingewikkelde manier binnen te dringen. Ze klopte gewoon aan.

III JOJANNEKE IN DIENST

- Generaal, zei overste Pottimakov, er is hier iemand voor u.

- Wie? vroeg de generaal.

- Een meisje.

De generaal was stomverbaasd. Hij was ook onthutst, verbijsterd, op slag nerveus en onzeker. Hij was nogal wat, maar niet meer op zijn gemak.

Hij meed meisjes als de pest. Dit kwam niet goed uit.

Onrustig gleed hij over de zitting van zijn stoel en probeerde zo ontspannen mogelijk te zeggen:

- Stuur maar naar binnen.

Het meisje trad binnen. Het was werkelijk een doodgewoon meisje. Rood jasje, geel jurkje, donkerbruine haardos, eigenwijze blik. Hij kreeg de bibbers.

- Bent u de generaal hier? vroeg ze.

- Generaal Oreganov, zei hij schor, en wie mag u zijn?

Jojanneke plofte in een stoeltje neer.

- Zeg toch niet 'u' tegen mij! Iedereen ziet toch dat ik pas twaalf ben? Maar ik ben hier om me vrijwillig aan te melden voor dat legertje van u. Ik heb verder niets te doen, ziet u, en ik wil me toch nuttig maken.

De generaal schoot in de lach, of iets wat daarop leek.

- Dit is een echt leger, baste hij, niet iets voor kleine kinderen!

Ze zag een stoel en zonder te vragen of het mocht ging ze erop zitten.

- Ik kan best waardevol zijn, zei ze.

- Hoe dan? bromde hij.

Ze schoof haar stoel een stukje naar het bureau. De generaal schoof zijn stoel een stukje van het bureau vandaan.

- Kijk, zei Jozanneke, als u al achteruit deinst, wat zullen de vijanden dan wel doen?

Hij bromde, schraapte zijn keel, een paar keer, er leek geen einde aan te komen.

Jozanneke keek om zich heen maar alles was legergroen en saai. Ze was snel uitgekeken. Gelukkig was de generaal ook klaar met keelschrapen en hij zei:

- Wij hebben een minimumleeftijd van achttien.

- O ja? U bent ook geen twintig meer maar over een maximumleeftijd heeft u het vast niet.

De generaal wilde zo snel mogelijk van dit mormel af zijn. Daarom riep hij naar buiten:

- Overste Pottimakov! Gooi dit kind bij eenheid F!

Overste Pottimakov kwam de tent binnen. Het was een reus van een kerel, werkelijk gigantisch. Hij keek bedenkelijk en zei met een donkere basstem:

- Zou u haar niet gewoon uit het kamp gooien? Of beter nog: neerschieten?

- Doe wat ik zeg! brulde de generaal.

Hij was nou eenmaal de generaal, dus overste Pottimakov nam haar mee.

De generaal probeerde zijn ademhaling te controleren. Het viel niet mee. Hij begon te zweten en kreeg kippenvel. Allerlei onprettige herinneringen kwamen boven. Zijn acht zussen vroegen hem ook altijd of hij nog even naar de bakker kon, of hij de plantjes water wilde geven, of hij de lege glazen wilde wegbrengen. Hij had ze nooit iets kunnen weigeren. Waarom begreep hij niet. Bij mannen had hij nergens last van. Bij hen dwong hij respect af. Daarom was hij in het leger gegaan. In het leger kwamen weinig vrouwen voor.

En dat terwijl de dag zo ontspannen was begonnen! Hij had prettig gewerkt aan het plan om de rebellen aan te vallen. Het plan was bijna klaar. Hij moest lachen toen hij daaraan dacht. Daarmee stopte hij, want lachen was verdacht in het land van Gerasimov Gerasimets.

Hij doofde de lampen in zijn tent, ging op zijn bankje liggen, en viel in slaap.

Als lid van eenheid F kon Jojanneke een paar uur later aan de slag. Ze moesten eerst presentie geven. Iemand brulde wat en zij moest dan stilstaan en luisteren. Dat was nog tot daaraan toe. Daarna moest haar eenheid zeventien rondjes om alle barakken rennen. Terwijl zij nog met haar tweede bezig was, was de rest al bezig om de hindernisbaan twaalf keer te beklimmen. Daarna de modderoefening. Die bestond uit vijfhonderd meter kruipen door een modderplas. Vervolgens moest de latrine worden schoongemaakt, de plek in het leger waar geplast en gepoept wordt.

Andere eenheden hadden het makkelijker. Eenheid A mocht bezemen en spullen opruimen. Eenheid B hoefde alleen wapens schoon te maken en mocht zo nu en dan een potje schieten. Eenheid C was de hele dag aan het wachtlopen, wat een ontspannen klusje was in de zomerzon.

Na een poosje dacht Jojanneke: ik ben hier niet gekomen om mezelf te pletter te rennen. Terwijl de anderen van haar eenheid door de modderpoel kropen, liep Jojanneke de tent van de generaal binnen.

Daar stonden drie mannen met veel streepjes op de schouders van hun pakken. Ze gaapten Jojanneke met open mond aan. Zij gaapte de mannen aan. De mannen gaapten daarna de generaal aan. De generaal, die achter zijn bureau stond, gaapte haar aan en daarna de mannen, die inmiddels elkaar aan het aangapen waren.

De generaal riep uit:

- Ik schort dit overleg op!

Schouderophalend liepen de kapiteins en korporaals de tent uit. De generaal liet zich op zijn stoel vallen. Jojanneke plofte in hetzelfde stoeltje als eerder. Ze was een fraai minisoldaatje: de kleinste maat legerbroek en -jas moesten nog met veiligheidsspelden worden vastgezet.

- Ik wil niet meer bij de F-eenheid, zei ze.

Generaal Oreganov lachte als een generaal met kiespijn en zei:

- In het leger heb je niets te willen! Je loopt helemaal niet zomaar het stafoverleg binnen!

Jojanneke negeerde de generaal, leunde voorover en staarde naar de kaarten en papieren op het bureau.

- Ben je iets belangrijks aan het voorbereiden? vroeg ze met fluwelen stem.

Hij grabbelde snel alle papieren bij elkaar en deed ze in de bureaulade. Hierna was er stilte. Ze staarden in het rond, totdat Jojanneke de generaal recht in de ogen keek en zei:

- Generaaltje, ik weet een plek waar ik beter tot mijn recht kom: als uw rechterhand.

De generaal kreeg een rilling, beginnend bij zijn schouders, en het sidderde zich een weg naar zijn tenen. Hij probeerde daar niets van te laten merken en liet zijn rechterhand zien.

- Denk je niet dat ik aan één genoeg heb?

- Nu begint u onnozel te doen, zei Jojanneke. Dat bewijst vooral dat u een rechterhand nodig heeft. Ik zal het u vertellen wat ik in mijn hoofd heb.

Hij staarde naar de punt van de veldtent en zweeg.

- Dit leger moet veranderd worden, zei Jojanneke.

De generaal sprong op van zijn stoel en brulde:

- Er hoeft niets veranderd te worden!

Jojanneke zei kalm:

- Luister nou eerst eens voordat je wat zegt, dan zal je zien dat het geen slecht plan is.

De generaal zakte in zijn stoel, dieper dan ooit tevoren, en hing erbij als een scholier. Jojanneke klom op zijn bureau en zei zachtjes:

- Luister Bram... mag ik je Bram noemen?

Een gebrom steeg uit hem op.

- Bram, zei ze, wat hebben we er nu aan als knaapjes de hele dag in de modderpoel liggen? Weet je wat voor ellende dat geeft voor de wasserij-

afdeling? Die zien die vuile pakken weer binnenkomen. Eerst moeten ze de kluiten eraf schrobben, dan moet het urenlang centrifugeren op zestig graden. Ook niet prettig voor de oren. Dan heb je soldaten die de heel dag bezemen terwijl het al schoon is. Weer andere soldaten tikken teksten op een typemachine terwijl ze bepaald geen Annie M.G. Schmidts zijn. Dan zijn er nog soldaten die wapens schoonmaken. Als ze nu hun nagels of tenen deden, want die slaan ze allemaal over, maar wat moeten we nou met schone wapens?

De generaal wist nu zeker dat hij dit kind er meteen uit moest zetten. Anders zou er gedonder van komen. Er was al gedonder van gekomen. Hij dacht aan nóg meer gedonder. Zoveel donder dat er ook bliksem van zou komen als hij door de dictator op de elektrische stoel werd gezet.

Hij lispelde slechts:

- Straks zeg je nog dat het hele leger opgedoekt kan worden.

Jojanneke sprong van tafel. Terwijl ze rondliep door de tent, pakte ze hier en daar een fotolijstje of een beeldje om te bekijken en zette die daarna weer terug. Mensen in films deden dat ook altijd en ze dacht dat die handeling passend was voor dit moment.

- Om eerlijk te zijn, zei ze met de rug naar hem toe, zou ik het geen slecht idee vinden.

De generaal sprong op uit zijn stoel en brulde:

- Nu is het genoeg! Wegwezen! Eruit! Eruit zeg ik je! Eruit, eruit, eruit!

Jojanneke deed niets, behalve omdraaien en hem verbaasd aankijken. Hij liet zich in zijn stoel ploffen. Hij zakte zo diep in zijn stoel, dat het interessant werd voor een mannetje van het grote records-boek om aanwezig te zijn.

- Rustig maar, zei Jojanneke, ik zal het leger heus niet meteen opdoeken. Pas later. Ik heb eerst een paar goede ideeën, luister maar.

De generaal luisterde niet want hij kookte inwendig van woede dat hij niet in staat was dit kind buiten het kamp te zetten. Een mannelijke soldaat die zoiets zei had hij honderd extra rondjes om de barakken laten rennen, de latrine laten

schoonmaken, tien nachten laten wachtlopen, de vuile borden laten afwassen. De mannen zouden het doen. Ze wisten dat als de generaal iets besloot, dat het dan serieus was.

Waarom kreeg hij dat bij zo'n grietje niet voor elkaar? Zijn overtuiging, zijn beslistheid waren spoorloos.

- Ik vroeg je iets, Bram, zei Jojanneke.

- Wat? blafte de generaal.

- Of je hier even wil tekenen.

De generaal zette zijn krabbel zonder te kijken. Jojanneke verdween onmiddellijk. De generaal deed alsof er niets aan de hand was. Hij boog zich over plannen, landkaarten, stafnotities, munitiecijfers.

Hij voelde nattigheid toen overste Pottimakov hem vertelde dat een klein meisje namens de generaal de eenheid opdracht had gegeven om te breien. Hij deed niets. Overste Pottimakov verdween hoofdschuddend. Daarna verscheen kolonel Rolladov. Die vertelde dat een kind zijn eenheid de opdracht had gegeven liedjes te zingen. De generaal had gelukkig een fles wodka en een glas binnen bereik. Kolonel Rolladov verdween hoofdschuddend.

Toen kwam majoor Forkinski. Die meldde dat een meisje vertelde dat zijn eenheid een legerpoesiealbum moest maken. Generaal Oreganov was al te dronken. Majoor Forkinski verdween hoofdschuddend.

De generaal was beslist te ver heen toen soldaat van de dag, wie anders dan de ijverige Boterov, binnenkwam om te vertellen welke nieuwe manier van wapens schoonmaken zijn eenheid moest toepassen. Boterov had het meisje uit het kamp willen gooien. Nu de generaal zich een stuk in zijn kraag zat te drinken, meende Boterov niets anders te kunnen dan de opdracht onverwijld uit te voeren.

IV DE GENERAAL WORDT WAKKER

Generaal Oreganov trok de deken lekker over zich heen. Hij voelde een zachte hand hem helpen. Dit prettige gevoel was een stuk beter dan die verschrikkelijke nachtmerrie van vannacht! Daarin had een klein meisje de macht van zijn strak georganiseerde legerkamp overgenomen.

Opeens ging er iets kriebelen in het binnenste binnen van de generaal. Ja, het nare gevoel werd steeds duidelijker. Het alarm was niet afgegaan. Generaal Oreganov stond al veertig jaar om vijf uur op en begon dan aan een half uur fitness en een half uur yoga. Dat vond hij gezond.

Hij hoorde een meisjesstem zeggen:

- Tjonge, Bram, je hebt een gat in de dag geslapen.

De generaal schoot overeind en voelde een felle pijn door zijn hoofd gaan. Er stond niemand achter hem op zijn hersenpan te slaan. Zo besepte hij dat hij zijn ogen open had gekregen.

Rondom zag hij soldaten grinniken. Soldaten? Wat verschrikkelijk! Hij lag in hun barakken!

Aan het voeteneind zag hij een meisje vriendelijk kijken. Toen kwam alles terug. Meisje, ellende, drinken. Daarna werd het een waas. Ach, ach. Waarom was hij hierheen gesleept? In zijn eigen tent had niemand zijn dronkenschap hoeven zien.

- Hoe laat is het? vroeg hij schor.

- Half twaalf.

- Dat is een grap! riep hij uit.

- Dat is hier toch verboden?

- Ik heb de ochtendbespreking gemist!

- O, zei Jojanneke, ik heb je daar vervangen.

De woorden 'ik heb je daar vervangen' klinken misschien niet zo ernstig, maar bij generaal Oreganov kwamen ze aan als een moker. Hij stond op uit bed, wankelend. Hij wilde orders schreeuwen maar meer dan wat gegrom kwam niet uit zijn keel.

De generaal deed zijn best zich in zijn (och hemel) gekreukte pak te hijsen. Hij viel met een smak op de grond. Het leverde daverend gelach op van de soldaten. Generaal Oreganov besloot dat ze binnenkort duizend keer zouden moeten opdrukken – of beter: een miljoen keer – maar eerst moest dat pak aan. Dat viel niet mee. De hoofdpijn hinderde hem bij alles wat hij deed.

- Vraag toch gewoon hulp als je het nodig hebt, Bram, zei Jojanneke zachtjes en ze beval een soldaat om zijn baas te helpen.

De soldaat hielp Oreganov in zijn pak te komen en zijn jasje aan te trekken. Eindelijk stond hij overeind. Maar er ontbrak iets. Hij zag niet zo snel wat maar er was duidelijk iets niet goed.

Hij greep naar zijn schouders.

- Mijn epauletten!

- O ja, die gekke streepjes heb ik er maar af gehaald, zei Jojanneke.

- Gekke streepjes... bouwde hij haar na.

Het kon allemaal niet waar zijn. Maar dat was het toch. Het was zo waar als kranten die De Waarheid heten.

Jojanneke hielp hem met zijn schoenen aan te doen. Terwijl ze dat deed, zei ze:

- Ik heb al die besprekingen opgeschort, Bram. Dat geklets over wapens is zinloos als je weet dat vrede voor iedereen het beste is. Je manschappen snappen het veel beter. Zij zijn bereid wel tot veranderingen, dankzij die brief die je hebt getekend.

Die brief! Als Gerasimov Gerasimets erachter kwam, was Oreganovs carrière voorbij, nog sterker: zijn leven vermoedelijk ook. De dictator was niet bepaald een persoon die uit goedheid nog eens over zijn hart streek.

De aangeklede generaal slaagde erin om – weliswaar wankelend – overeind te komen. Hij voelde aan zijn kin. Daar zat een stoppelbaardje. Ook dat nog!

Jojanneke haalde hem uit zijn overpeinzing door te zeggen dat hij een mooi brandje had gemist.

- Brandje? riep hij uit. Hoezo brandje?

- Wat stel je toch gekke vragen, Bram.
- Wat heb je verbrandt? schreeuwde hij.
- O gewoon... al die plannen van je, zei ze.

- Ik heb daar tien jaar van mijn leven voor gegeven! brulde hij.

Dat leverde weer fikse koppijn en hij wreef over zijn bol. Zelfs erover wrijven deed pijn. Hij nam de eerste wankele passen naar de deur.

- Dat is toch mooi, zei Jojanneke, nu kun je de komende tien jaar echt iets leuks doen. Jammer dat je er niet bij was. De jongens hebben muziek gemaakt tot diep in de nacht. Ze zijn ook nog niet allemaal wakker, maar ja, vroeg opstaan is ook maar een raar verzinsel, als er in zo'n legerkamp niet zoveel te doen valt.

De generaal voelde zich bijna in staat om het meisje een lel te geven. Maar hij verloor zijn evenwicht en kon nog net een bed grijpen. De soldaten moesten opnieuw grinniken. Een miljard keer opdrukken, dacht generaal Oregonov.

- Frisse lucht, mompelde hij.

Hij hield zich aan Jojanneke's arm vast en liep met haar mee naar buiten. Het eerste wat hij zag, waren in hun blote torso lopende soldaten. Ze waren ongeschoren, rookten en groeten hem met: 'Hé, makker.'

De generaal wilde zijn woede uitschreeuwen, maar hij vond geen energie.

- Ik heb ze natuurlijk vrij gegeven na dat feest, zei Jojanneke, en vanmiddag om drie uur gaan we verder met het werk.

- W... welk werk?

De generaal had meteen spijt van zijn vraag.

- Nou, zei ze, eenheid F gaat verder breien. Weet je hoeveel oorlogen er verloren zijn omdat soldaten geen warme truien konden breien? Eenheid E houdt zich bezig met punniken. Je zet zo'n punnikwerk neer voor de vijand, die breekt er zich het hoofd over en van koppijn stort hij ter aarde.

- Goede God...

- Grappig dat u dat zegt, zei Jojanneke, dat is een van de liedjes die Eenheid D aan het studeren is. Die jongens hebben er talent voor. Liedjes zingen is erg goed

voor het groepsgevoel. Daar moet je het als generaal toch van hebben. En eenheid C, nou, wat zij kunnen met een krijtje! Als de vijand voor hun neus staat, kunnen ze opeens behoefte krijgen aan een doek, verf en een kwast. Dag overwinning! Eenheid B...

- Houd op! riep de generaal. Dit is onmenselijk!

- Nee, zei Jojanneke, elke dag in een modderpoel duiken is zeker normaal.

Ze liepen langs de afwasruimte.

- Zie ik daar wat ik zie? vroeg de generaal.

- Ik denk het wel, zei Jojanneke, en dat viel nog niet mee, al het teer uit die wapens schrobden.

- Zo kun je ze niet gebruiken!

Hij stampvoette zo hard dat hij enkele mollen de stuipen op het lijf moet hebben gejaagd.

- Tuttut, zei Jojanneke. Bekijk die ontspannen sfeer in je kamp eens. Daar word je wel rustig van.

Ze liepen verder. De generaal tandenknarste zo driftig dat het een soort melodie werd. Hij zag soldaten op een gitaar spelen, een boek lezen, een was zelfs geconcentreerd bezig een barbecue te maken. Ze zwaaiden allemaal naar de generaal. Dat deed Jojanneke verzuchten:

- Ze houden echt allemaal van jou, Bram.

Opeens stond de generaal stil en met schorre stem zei hij:

- Heeft helemaal niemand gezegd dat het onzin is wat hier gebeurt?

- Ze zeiden allemaal: als de generaal het wil, dan doen we het.

- Maar ik wil het niet, zei hij bijna huilend.

- Je hebt getekend, zei Jojanneke zakelijk.

De generaal sjokte voort aan de hand van Jojanneke. Een paar soldaten groetten hem met 'Hé Brammyboy'. Hij zei niets terug.

Ze kwamen bij zijn tent. Hij haastte zich naar binnen. Toen zakte hij op zijn stoel, met een blik op zijn gezicht dat je je ergste vijand nog niet toewenst.

- Ik wil dat je een fles wodka voor me haalt, zei hij.
- Je gaat je toch niet weer bedrinken, Bram? zei Jojanneke.
- Ik maak zelf uit wat ik doe! zei de generaal.
- Nee is nee, Bram.

De generaal begon zo hard te huilen aan zijn bureau, dat buiten soldaten van eenheid A aan elkaar vroegen:

- We zouden toch pas vanmiddag 'wolfje in schaapskleren' spelen?

V DE REBELLEN AARZELEN

In de hanger van de rebellen hielden de drie leiders aan de grote tafel een verhitte discussie. Ze kwetterden dan eens tegelijk door elkaar, dan eens ongelijk in hun eentje. Ze hadden onenigheid over wat voor feest ze moesten houden als ze eenmaal de macht hadden veroverd.

Toejstoel vond dat iedereen als dictator gekleed zou moeten en de verslagen dictator als burger. Doftojefki wilde liever dat iedereen in knaloranje schoonmakerskleden de stad zou bezemen. Vasilij vond het een beter idee om in de beste Kletskoekiestaanse traditie een toneelstuk te spelen alsof ze de hoofdstad veroverden, met liedjes, cabaret en gratis frisdrank.

Over een invasie van het legerkamp werd niet gesproken. Dat was wel eens het probleem met Kletskoekiestaners: ze waren niet zo goed in staat hoofd- van bijzaken te onderscheiden.

Juffrouw Zwarmuts maakte zich zorgen over het vertrokken meisje. De juf lag met een dikke deken op de bank, met Dik en Ramon naast haar, die ook steeds dieper begonnen te zuchten van verveling. Dik staarde voor de zoveelste keer in zijn atlas. Dat gaf in het buitenland een ander gevoel dan thuis. Ramon las zijn autoblaadje voor de honderdste keer. Af en toe mochten ze met soldaten sjoelen. Leuk vonden ze dit ouderwetse spelletje nooit lang want bij de Kletskoekiestaners was de verliezer de winnaar.

Toejstoel vroeg zich af of de rebellen het leger konden spelen en het leger de rebellen en dan te doen alsof de rebellen, dus het leger, verslagen werden door het leger, dus de rebellen.

- Beetje ingewikkeld, oordeelde Vasilij peinzend.
- Dat denk ik ook, zei Doftojefki, luister liever naar mijn idee...
- Zouden jullie niet eens gaan kijken hoe het met dat meisje gaat dat jullie alleen in het kamp hebben gelaten? riep juffrouw Zwarmuts van haar bankje.

- Daar heeft ze een punt, zei Toejstoel.

- We moeten iets doen, zei Doftojefki.

- Maar wat, zei Vasilij, en hoe?

- We zouden ons kunnen voordoen als Gerasimov Gerasimets, zei Toejstoel, met z'n allen op elkaars schouders staan, een cape omdoen, en dan een paard huren.

- Dan sta ik bovenop, zei Vasilij.

- Jij was al de hoofdkaper! zei Doftojefki.

- Jij kunt niet scheel kijken, zei Toejstoel.

Onmiddellijk deden ze alledrie hun best om zo scheel mogelijk te kijken.

- Jullie moeten dat meisje helpen! riep juf Zwartmuts. Een man een man een woord een woord!

- Bij ons is het een man een woord een man een ander woord, zei Vasilij treurig.

- Stelletje lapzwanen, zei juffrouw Zwartmuts.

- Daar heeft ze een punt, zei Toejstoel peinzend.

- We zijn geen volk van strijders, zei Vasilij tegen de juf, en eerlijk gezegd hebben we geen idee hoe we nu verder moeten.

- Zeg dat dan meteen, zei juf Zwartmuts.

Ze vroeg de telefoon. Die kreeg ze. Iemand zei heel snel: 'Hallo, hoe gaat het ermee, wilt u niets zeggen, dan hang ik op, dag.' De verbinding werd verbroken.

- Wat is dit nu weer? vroeg ze stomverbaasd.

- Sorry, zei Vasilij somber, het is bij ons traditie dat wij de telefonerende gast in de maling nemen.

Juffrouw Zwartmuts zuchtte heel diep. Alle Kletskoekiestaanse soldaten schaamden zich eventjes dat ze Kletskoekiestaners waren. Ze kreeg een normale telefoon aangereikt en belde.

- Dokter Zacharias? We hebben een probleem. U moet komen. Hoezo geen tijd? Kunt u uw geniale cavia's niet een keer met rust laten? Alleen uw genie kan ons

helpen, dokter. Wat zegt u? Komt u dan meteen? We zitten in Al Broes, Kletskoekiestan.

En ze hing op.

Een andere Nederlander, de bekende journalist Herman Rekkelpal, was juist geland op het officiële vliegveld van Kletskoekiestan. Herman Rekkelpal heeft op zijn werk een lijstje met mensen die hem interessante dingen kunnen vertellen. De lijst is geheim maar er wordt gesmiepeld dat er wel tachtigduizend namen en telefoonnummers op staan. Een van deze personen had hem in een telefoongesprek verteld dat er iets bijzonders gebeurde in een legerkamp in Kletskoekiestan. Herman Rekkelpal hing op, babbelde met de hoofdredacteur, kreeg een zak met centen en vertrok.

Het was schokkend wat hij zag in het legerkamp. Er was geen enkele discipline. Herman Rekkelpal kon meteen inschatten dat zijn artikel een prachtig schandaal zou opleveren. Dat deed hem veel genoeg.

De kern van het verhaal is een klein meisje, merkte hij aan de antwoorden van de soldaten. Zodra hij Jojanneke zag touwtjespringen met een groep stoere soldaten om haar heen, bewoog zijn wenkbrauw even op en neer van verbazing.

- Mag ik je even spreken? vroeg hij aan Jojanneke.

- Best hoor, zei ze.

Ze gaf het springtouw aan een van de soldaten. Ze liepen een stukje rond.

- De vraag is, zei hij, waarom?

- Ik had nog een springtouw in mijn zak.

- Waarom dit? vroeg Herman. Waarom een gevaarlijke dictator tarten?

- Waarom zou ik dat tegen jou zeggen? zei ze.

- Je doet het voor Vasiliy, Toejstoel en Doftojefki, zei hij, de drie gevreesde rebellenleiders.

- Gevreesd? zei ze. Op het gebied van grappen maken misschien.

Een soldaat van de punnikgroep kwam tussenbeide.

- We zijn een beetje moe van het punniken, Jojanneke, mogen we nu kleien?
- Tuurlijk, lwankereltje, dat hoef je toch niet te vragen? Kun je tegen Peter zeggen dat de taart bijna gaar is? Hij zit op het dak wolken te tekenen.

De soldaat genaamd Sergeij deed onmiddellijk wat hem opgedragen werd. Hermans wenkbrauw bleef vijf seconden achter elkaar omhoog getrokken en zakte toen.

- Staat het soms vandaag in de krant dat ik hier ben? vroeg Jojanneke.
- Nee, morgen, zei Herman.
- Waarom? vroeg ze.
- Dat is mijn beroep.
- Er gebeurt toch niets bijzonders?

Twee soldaten kregen ruzie. Een wilde niet het springtouw geven ook al was hij wel af. Jojanneke liep op hen af.

- Geef Sergeij onmiddellijk dat springtouw, Anatoli, zei ze. Je mag niet vals spelen. Dat zei ik ook al bij het schetenbrijen.

Ze keerde terug bij Herman en zei:

- Ik zie echt niet in wat er zo bijzonder aan is.
- Tja, zei Herman, misschien jij niet maar diverse mensen in de wereld wel.
- Je bedoelt die dictator? zei Jojanneke. Die moet je juist niet waarschuwen!
- Ik kan hem niet tegenhouden als hij de krant leest, zei Herman onschuldig, en ik moet hem bellen voor een reactie, hoor en wederho...
- **DAT HOEFT NIET MEER!** brulde een stem vanaf de achtergrond.

Hier blijft het voorlopig bij. De Satiricus wil deze verhalen gaan verkopen op de website. Dan kunt u het hele verhaal lezen. Wij verzoeken u nog om enig geduld.